

KRÁSKY

v nesnázích

Jen Calonita

KRÁSKY
v nesnázích

Jen Calonita

edice
KLOUKAN

Copyright © 2012 by Jen Calonita
Translation © Lenka Faltejsková, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu BELLES WINTER WHITE
přeložila Lenka Faltejsková
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-347-3 (pdf)

*Pro Mallory Calonitu.
Sice jsi moje sestřenice, ale mám tě ráda jako sestru.*

1

„JAK SE DNES RÁNO MÁŠ, Severní Karolíno?“

Televizním studiem se rozezněl známý hlas Wendy Wallingtonové a uvedl publikum do varu. Za hlasitého potlesku sestupovala ve svých typických lesklých lodičkách na desetimetrových podpatcích uličkou k pódiu a cestou tiskla ruce nadšeným divákům, například paní v tričku s nápisem *Plačte pro Wendy*. Moderátorka proslulé talk show se totiž proslavila tím, že své hosty dokáže rozplakat jako mávnutím kouzelného proutku.

Jestli si Wendy někdy přála využít svou pověstnou taktiku, tak právě dnes. Bill Monroe, charismatický senátor, jehož momentálně obestíral šťavnatý skandál, s sebou do pořadu *Show Wendy Wallingtonové* přivedl celou rodinu. Wendy svého bývalého spolužáka z vysoké zbožňovala, přesto si nehodlala nechat ujít šanci: pokud by se tento díl s Billem a jeho rodinou skutečně povedl a měl vysokou sledovanost, s čímž počítala, mohla by jí televize konečně udělat vytouženou nabídku.

Wendy se otočila na kameru a nasadila svůdný výraz, je muž nepochybně vděčila za titul Miss USA. „Prosím všechny o klid, ať můžeme začít. Dnes budeme potřebovat veškerý čas, který máme k dispozici. Přišel za námi můj dobrý přítel, senátor Severní Karolíny Bill Monroe, i se svou báječnou rodinou.“

Jásot rychle utichl, publikem se nesla už jen vlna tlumeneho šepotu.

Wendy nasadila vážný tón. „Pokud jste posledních několik týdnů nežili na pustém ostrově, jistě už srdceryvný příběh této rodiny znáte,“ pokračovala na kameru. „Není žádným tajemstvím, že se v Senátu Spojených států amerických uvolnilo křeslo, protože senátor Harmon odešel do penze. A právě když se senátor Monroe chystal oznámit, že bude na tuto pozici kandidovat, odhalil světu šokující zprávu – jeho neteř Isabelle, která se nedávno objevila, je ve skutečnosti jeho dcera.“ Další šepot. „Rodina Monroeových nám přichází svěřit, jak se s tímto faktem vyrovnala a co bude jeho odhalení znamenat pro senátorovu politickou budoucnost.“ Zářivý úsměv byl zpět. „Monroeovi se rozhodli podělit o své pocity právě s vámi! Jedině v naší show uslyšíte mluvit všechny členy rodiny,“ musela zdůraznit. „Tak jim tedy pořádně zatleskejte na přivítanou!“

Monroeovi vešli na pódium a zaujali svá místa na květovaných pohovkách, namačkaných mezi Wendyiným květovaným křesílkem a natáčecím štábem. Vypadali jako průměrná rodina – pokud by tedy průměrná rodina byla zámožná, nádherná a hrála zásadní úlohu ve státní politice. Nikdo z nich neměl jediný rozčuchaný vlásek, jediný záhyb na nákladném oblečení či zachmuřenou vrásku v půvabném obličejí. Jestli se báli otázek na tělo, jimiž byla Wendy pověstná, nedávali to najevo. Senátor s uvolněným úsměvem objal svou přítelkyni a řekl: „Díky, že jste nás pozvali mezi sebe.“

„Ale no tak, vtipkujes?“ Wendy se otočila k publiku s hravým překvapením. „Díky vám, že jste měli tu slušnost přijít a povědět nám pravdu. Nemůžeme se dočkat, až se o vaši úchvatné rodině dozvíme víc.“ Rozhlédla se po usměvavých tvářích Monroeových. Bill jako obvykle vypadal důstojně,

připraven čelit tisku. Jeho žena Maureen, vždy správná ji-žanská kráska, měla dokonalý účes i šaty, které dávaly vyniknout jejím očím, stejně zeleným jako oči jejích dvou synů – sedmnáctiletého Haydena, do něhož byla zamilovaná snad každá dívka ze školy, a Connora, rozkošného šestiletého kloučka, který se zdál poněkud ohromen reflektory, kamerami a publikem.

Jenže první zdání často klame. Kdyby diváci dávali pozor – místo aby lovili pod sedadly ve snaze nahlédnout do dárkové tašky, kterou dostali za účast při natáčení –, zaměřili by se na dvě nejsledovanější členky rodiny, Mirabelle Monroeovou a Isabelle Scottovou. Bylo jim patnáct, obě měly hnědé vlasy i hnědé oči a byly si neuvěřitelně podobné. Lec-kdo by se mohl divit, proč jim nedošlo dříve, že jsou sestry. Wendy si hned na začátku všimla, jak má Mira zařaté pěsti a Izzie nervózně podupává. Dobrá moderátorka – zejména taková, která dychtí překonat sledovanost pořadu *Vlastní ná-zor* – si podobných věcí vždycky všímá.

Wendy se posadila do svého měkkého křesla a důvěrně se předklonila. „Znám vás všechny celou věčnost. Propána, vždyť jsem dokonce byla v porodnici, když se Mirabelle narodila! Tím spíš mi láme srdce, že musíte propírat své špi-navé prádlo před celým světem.“

„Díky, Wendy,“ pousmál se Bill a prohrábl si mírně pro-šedivělé hnědé vlasy, jimiž prý lidem připomínal Patricka Dempseyho. „Mám za sebou snad nejtěžší týdny svého ži-vota. To, co jsme řešili, je přísně osobní záležitost, přesto – protože žijeme veřejný život – dlužíme občanům Severní Karolíny vysvětlení.“

„A co bys jim rád pověděl, Bille?“ zeptala se Wendy. Oto-čila se do publika. „Říkám mu Bille, protože jsem ho znala dřív, než se stal senátorem. Když jsme se seznámili, byl ještě obyčejný studentík.“ Publikum se zasmálo.

Bill nasadil úsměv. „Rád bych jim pověděl pravdu.“

„Nechci být neomalená, ale copak už pravdu neznáme?“ opáčila Wendy. „Věděl jsi, že je Isabelle tvá dcera, a tajil to nejen před světem, ale i před ní.“

„Nic není tak černobílé, jak se může zdát,“ ohradil se Bill a opatrně překřížil nohy, aby si nepomačkal světlehnědý oblek. „Jsi matka, Wendy. Víš dobře, jak je těžké být rodičem. Kdyby ses dozvěděla něco, co by mělo tvé dceři změnit život, nechtěla bys ji před tím chránit, dokud na takovou zprávu nebude připravená?“ Ohlédl se na Izzie. „Přál jsem si dát nejprve Isabelle šanci poznat mě a celou rodinu, než se její svět znovu převrátí vzhůru nohama. Už tak se toho pro ni hodně změnilo.“ Zatvářil se ustaraně a manželka jej vzala za ruku. „Lituji jen způsobu, jakým to všechno vyšlo na světlo. Nesmírně mě mrzí, že jsem Isabelle a celé rodině ublížil, ale snažil jsem se dělat to, co by udělal každý otec – upřednostnit zájem svého dítěte.“

Publikum zatleskalo, Monroeovi se zářivě usmívali a Bill líčil příběh, který už většina lidí znala z nočních zpráv.

Ještě před pár měsíci Monroeovi o žádné Isabelle Scottové nic netušili a Izzie věděla o Billovi jen tolik, že je senátorem Severní Karolíny. Vyrůstala v chudé čtvrti v městečku Harborside. Vychovávala ji babička, matka zemřela při autonehodě těsně před dceřinými desátými narozeninami. Babiččin zdravotní stav se však před rokem rapidně zhoršil. Někdy v té době našla tajný deník své dcery a z něj se dozvěděla, že Izziiným otcem je Bill. Okamžitě se s ním telefonicky spojila. Ovšem než se během pár měsíců vyřídily veškeré náležitosti, z babičky už zbýval pouhý stín a Izzie čekala pěstounská péče. Situace se vyhrotila tak rychle, že se Izzie dozvěděla o stěhování ke svému „strýci“ jen pár hodin před odjezdem. Jak říkal Bill, nemohl se dvakrát rozmyslet – zkrátka se rozhodl nechat Izzie nejprve uvyknout na nový život, teprve pak vypustit časovanou bombu. A že to tedy bomba byla! Vše se mohlo zvrhnout v pořádný skan-

dál, ale naštěstí nebyla Izzie počata při nevěře – když se Bill kdysi stěhoval z New Yorku, protože nastupoval k novému baseballovému týmu, netušil, že jeho tehdejší přítelkyně je těhotná. Doma se dal dohromady s Maureen, vdovou s malým synkem. Šlo to ráz na ráz, brzy se vzali a zakrátko už byla na cestě Mira.

„Vím, že jsi skvělý otec, Bille,“ zalichotila mu Wendy, „a všichni asi chápeme, proč sis nepřál, aby svět zjistil pravdu, dokud na ni Isabelle nebude připravená. Ale nenašlo tě, jak se tvá dcera asi bude cítit, až se dozví, jak se věci mají?“ Otočila se na Isabelle dřív, než mohl Bill odpovědět. „Během pouhých několika měsíců ses musela přestěhovat od nemocné babičky z chudého domku v Harborside do Emerald Cove a začít navštěvovat soukromou školu. Pak jsi zjistila, že strýc je ve skutečnosti tvůj otec.“ Wendy zavržela hlavou směrem k publiku. „Něco vám povím, to je hotový filmový scénář.“ Diváci zamručeli na souhlas. „Co tě napadlo jako první, když ses tu novinu dozvěděla?“

„Byla jsem v šoku?“ přemítala Izzie. Zastrčila si pramen vlnitých hnědých vlasů za ucho. „Překvapená?“ Mluvila pomalu, pokoušela se rozmyslet, co řekne dál. „Už to má rodina byla; a najednou jsme k sobě měli ještě blíž. Byla jsem ráda. Kromě nemocné babičky mi už nikdo nezůstal.“

„Ale přece jsi musela mít aspoň trochu pocit zrady, ne?“ vyzvíдалa Wendy. „Nedivila ses, proč před tebou otec pravdu zatajil?“

Izzie si znovu začala podupávat. „Nevím jistě, jestli bych to byla ustála všechno najednou. Přijít o babičku, o domov, přestěhovat se *a k tomu* se dozvědět, že můj strýc je ve skutečnosti můj otec?“ Obrátila oči v sloup. „To bych byla zralá na blázinec.“ Publikum se zasmálo. „Ale nebudu lhát, rozhodně to bylo náročné.“

„A co vy ostatní?“ oslovila Wendy ostatní děti Monroeových. „Jaké bylo dozvědět se, že je Izzie vaše sestra?“

„Mně se líbí,“ prohlásil malý Connor. „Hraje si se mnou a někdy mě vezme na zmrzku, i když mámě namluví, že jdeme na procházku.“ Další smích.

„Souhlasím s Connorem,“ přidal se Hayden a upřel na ni takový pohled, že by se do něj snad zamilovala, kdyby nebyl tak mladý. „A nejenom protože má ráda zmrzlinu. Izzie je moc fajn. A zamlouvala se mi už předtím, takže se vlastně nic nezměnilo.“

„Haydene, ty máš k Izzie asi nejbliž,“ pronesla Wendy. „Když se Bill oženil s tvou matkou, adoptoval tě. Tvůj otec, mariňák, padl ve službě. Je to tak?“

„Ano,“ přikývl Hayden a nepatrně se zavrtěl. „Pochopitelně si na otce nevzpomínám, ale vím, jaké je připadat si v rodině jiný.“ Zazubil se na Izzie. „A Izzie ví, že kdyby potřebovala spojence, stačí říct.“

„Všichni k sobě mají blízko, Wendy,“ ozvala se Maureen Monroeová a dotkla se perlové náušnice, která ladila s náhrdelníkem, náramkem a dokonce i krémovými lodičkami. „Děti byly samozřejmě rozčilené, že jsme jim tu zprávu zatajili, ale už jsme to překonali.“

„Co na to říkáš ty, Miro?“ chtěla vědět Wendy. „Jste skutečně jedna velká šťastná rodina?“

„Jsme,“ prohlásila Mira a přikývla tak rázně, až se jí rozhoupaly kadeře. „Já osobně jsem nadšená – konečně mám sestru!“

„Ale pořád na ni ječíš, když se zamkne v koupelně a ty se chceš vypravit do školy,“ neodpustil si Connor, čímž publikum opět rozesmál.

Mira zaryla nehty do dlaní, pak se uvolnila. „To je něco jiného. Koupelnová privilegia jsou posvátná a Izzie to zřejmě ještě úplně nechápe.“ Věnovala sestře káravý pohled.

„Vždyť ti to někdy trvá přes hodinu!“ odsekla Izzie žertem. „To si ani nemůžu vyčistit zuby, abys mě nepeskovala?“

„Vidíš, Wendy? Už teď se chováme jako sestry,“ podotkla Mira suše.

Wendy se zasmála. „Mám dvě sestry a bitky, které jsme sváděly o koupelnu, nebyly vůbec hezké.“ Zavrtěla hlavou a otočila se zpět k Billovi. „Jsem ráda, že to všichni berete s nadhledem, ale nemůžeš popřít, že pro člověka na začátku politické kandidatury může takový skandál znamenat velký problém.“ Wendy zvedla výtisk novin. Na titulní straně stálo: *Utajená dcera* a pod nápisem se skvěla fotografie Billa a Izzie z nedávného dobročinného večírku, při němž se ta zpráva provalila. „Načasování by nemohlo být horší,“ dodala Wendy zachmuřeně. „Oznámil jsi kandidaturu uprostřed téhle smršti a demokratické primárky máš už letos v květnu. Vážně si myslíš, že můžeš vyhrát a postoupit do závodu o volné křeslo s takovou komplikací na kontě?“

„Lidé Severní Karolíny jsou chytří,“ prohlásil Bill. „Dovedou rozlišovat mezi zprávami a pomluvami. Chápu, proč o našem příběhu všichni píší, ale rád bych tisku připomněl, že tu jde o dítě, které toho má opravdu hodně za sebou. Žádal jsem tisk, aby Izzie ve škole neobtěžoval. Já už jsem velký kluk a snesu nějakou tu podpásovku, ona by ale neměla.“ Další potlesk. „Jde o soukromou rodinnou záležitost a nemyslím, že by nějak ovlivnila mou práci pro občany tohoto skvělého státu,“ řekl Bill, zadíval se do publika a poté do kamer. „Zklamal jsem ty, které mám rád, přesto jsem jim nikdy nechtěl ublížit. Snažil jsem se jen změkčit Izziiin dopad do tohoto nového světa a to se mi, myslím, podařilo.“ Usmál se na ni. „Přinejmenším v to doufám. A teď jsem připraven – my všichni jsme připraveni,“ oznámil a vzal svou ženu za ruku, „být rodinou, jakou v nás potřebujete mít, abychom mohli reprezentovat Severní Karolínu. Pokud pro mě budete během primárních voleb hlasovat, volíte muže se srdcem, odolností a odhodláním dělat pro všechny to nejlepší.“

Publikum spustilo potlesk, někteří diváci dokonce vstávali a jásali. Všichni včetně Wendy sledovali Monroeovy. Zís-

kala rozhovor, jaký si představovala. Vysněná nabídka už na ni pravděpodobně čeká v kanceláři.

„Díky, Bille,“ řekla a všem jim podala ruku. Pak se otočila na kameru a nasadila odzbrojující úsměv. „A po přestávce se seznámíme s šéfkuchařkou Allison Hydeovou a získáme od ní recept na vynikající kuřecí chilli!“

Kamera najela na poslední záběr Monroeových. Toto byl jejich okamžik: stáli vedle sebe a mávali. Bill uprostřed, kolem ramen držel Miru a Izzie. Po chvíli se od nich odtrhl a šel potřást rukou lidem z hlediště. *Tak dojemný příběh! Tahle rodina ustála bouři a zvítězila.* Ale Wendy věděla své.

Nemůžete věřit všemu, co vidíte v televizi.

2

MAUREEN NASTOUPILA DO LIMUZÍNY jako poslední. Když se za ní konečně zavřely dveře, sundala si těžké perlové náušnice, uložila je do máslově zbarvené kožené kabelky, opřela si hlavu a vzdychla. „Nebylo to zas tak zlé, že ne?“

Nikdo neodpověděl.

V limuzíně, jež vezla Monroeovy z natáčecího studia v Raleighu, vládlo nepříjemné ticho, Izzie z toho začínala mít klaustrofobii. Nemohla se dočkat, až vystoupí z auta a vrátí se do bezpečí v Emerald Cove.

Bezpečí v Emerald Cove.

Usmála se pro sebe. Skutečně jí tohle napadlo? Dříve záměrnému městečku, které dnes považovala za svůj domov, přezdívala jáma lvová. Ale v porovnání s show Wendy Wallingtonové tam bylo bezpečno. Wendy působila děsivě – především proto, že jí Izzie viděla poprvé naživo a protože se jí vyptávala na věci, z nichž se jí dělalo zle. Když na ni namířily všechny reflektory a kamery, dokázala myslet jen na to, co by se asi stalo, kdyby se v televizi pozvracela.

Mluvit nadšeně o některých věcech nebylo nic těžkého, uvědomila si, když si sundala nepohodlné lodičky, které musela nosit na všechny oficiální příležitosti, a nazula si své milované žabky. Snad až příliš starostlivou tetu Maureen si upřímně zamilovala, Connora zbožňovala a s Haydenem táhli za jeden provaz. Dokonce i Mira a její přehnaně snob-

ské způsoby ji začínaly bavit. Monroeovi jí poskytli domov, když neměla kam jít, babičku umístili do krásného domova s pečovatelskou službou a nakoupili Izzie všechny věci, které by si patnáctiletá holka mohla přát (včetně laptopu a iPhoneu), i ty, které si nepřála (šatnu měla plnou zbytečně přepychových šatů). Ale když se jí Wendy ptala na strýčka Billa, nebo Billa, nebo vlastně tátu (jak přesně mu teď má říkat?), musela zalhat. Jak by mohla odpustit muži, kterému má najednou říkat tati, že před ní zatajil něco tak důležitého! Jenže tohle Wendy povědět nemohla. Naštěstí ji nová manažerka Billovy kampaně poučila, jak odpovídat na ožehavé otázky.

Callista Fosterová seděla v limuzíně naproti ní, na klíně laptop a telefon BlackBerry. „Podle mě jste byli skvělí!“ rozplývala se. „Wendy hltala všechno, co jste řekli. Říkala jsem vám přece, že nám ty přípravné otázky pomohou, ne?“ Štouchla do Haydena, který seděl vedle ní.

Hayden mrkl na Iziie. „Ano, přípravné otázky, to byl *super* nápad.“ Matka jej zpražila pohledem.

Callista měla navzdory pouhým pětadvaceti rokům pověst neporazitelné guru v budování image. Kdysi dokonce dokázala úplně obrátit mediální obraz problémové popové hvězdy Lyly Lowryové. Byla příjemná a milá, až na jeden otravný zlozvyk: neustále používala slovo *super*.

„No dobře, možná trochu přeháním,“ uznala. Odhrnula si dlouhé, světle rusé vlasy za uši a narovнала si brýle s želvovinovými obroučkami, za nimiž pozorovaly svět blankytně modré oči. „Tenhle příběh není snadné prodat, ale čím víc na té vaší části zapracujeme, tím budou lidi přesvědčenější, zrovna jako Wendy. Já prostě vím, že vás budou zbožňovat stejně jako předtím.“ Povzbudivě se usmála.

„Wendy se chovala náramně mile,“ poznamenala Maureen. „A na to, jak se rozhovoru nemohla dočkat, jakmile zjistila, co se děje, na tebe šla dost jemně, Bille.“

„Ne, naštěstí mě nepřeválcovala,“ pronesl Bill zachmuřeně. Izzie se zdálo, že mu s každým článkem o celém skandálu zešediví další pramen vlasů.

„Tohle podbízení je protivné,“ uznala Callista. „Nerada vás nutím opakovat ten příběh pořád dokola, dokud se neuchytí, ale v dnešním světě, který dychtí po všem, co se mihne v médiích, to jinak nejde.“ Usmála se. „Teď si můžeme dát pauzu a nechat všechnu tu dobrou vůli vsáknout. I kdyby mě prosila sama Oprah, abych vás přivedla do jednoho z jejích speciálních dílů, řeknu ne.“ Kousla se do rtu. „No dobře, Oprah se neodmítá, ale...“

Izzie sice nesnášela vystupování v tisku, ale jinak ji i Miru spolupráce s Callistou bavila. Předem s nimi probírala, co je čeká, a přestože kvůli nekonečným rozhovorům často úpěly, aspoň se necítily opomíjené. Navíc si Callista vždycky našla čas vyslechnout, co je trápí, jako kamarádka. Dokonce jim radila i s problémy, které s publicitou vůbec nesouvisely. Představovala ideální nárazník mezi nimi a Billem.

Callistě zapípal BlackBerry. Podívala se na displej a zamračila se. „No dobře, beru tu přestávku zpátky.“ Mira, Izzie i Hayden zasténali. „Tohle je vážně poslední, slibuju! Zítra o půl čtvrté přijde fotograf ze *Severokarolínského měsíčníku*, chtějí vaše fotky, jak hrajete kopanou na zahradě.“

Mira protestovala nejhlasitěji, její odpor ke sportu nebyl žádným tajemstvím.

„Miro, neříkej mi, žes nikdy nehonila merunu po zahradě.“ Callista se zarazila a prohlédla si Miru v šatech od Elieho Tahariho a lodičkách s otevřenou špičkou. „No dobře, Hayden ti ukáže, jak se to dělá.“

Connor si odfrkl. „Ještě něco,“ dodala Callista a přitom probírala zprávy v telefonu. Podívala se na Billa, který za celou cestu téměř nepromluvil. „Pokoušela jsem se podsunout několika televizním show, že by k vám mohli přijít a natočit vás, jak pořádáte grilování pro Izziino komunitní centrum.“

Netušila jsem, jak se k tomu postaví, proto jsem vám nic neřekla, ale právě mi napsal producent z *Good Morning, America*, že by možná měli zájem.“

„Vážně?“ zeptala se Izzie překvapeně.

Callista přikývla. „Proč vám nezajistit dobrou image a zároveň nepomocť komunitnímu centru? Říkala jsi, že by se mu nějaká péče hodila, ne?“

„No jasně.“ Izzie nadchlo, že si Callista pamatuje, kolik pro ni centrum v Harborside znamená. Momentálně hrozilo, že by kvůli nedostatku prostředků mohlo zaniknout, a to i přes peníze, které se v jeho prospěch vybraly během nedávné party gymnázia v Emerald Cove. Izzie z toho byla celá špatná.

„Báječný nápad, Callisto,“ pochválil manažerku Bill.

„I mně se líbí, že tomu komunitnímu centru pomůžeme. Ale musíme mít dost času, abych stačila sehnat občerstvení, obsluhu, křesla na zahradu a...“ Maureen poněkud znejistěla.

„Nepanikařte.“ Callista začala krátkými růžovými nehty mačkat tlačítka telefonu. „Mám na všechno lidi. Nemusíte na nic ani sáhnout, Maureen.“

Bill se zasmál. „Nevím, co mou ženu děsí víc: že by k té party mohlo vážně dojít, nebo že ji chcete vynechat z plánování.“

„Nechtěla byste vybrat a nakoupit rodině oblečení?“ navrhl Callista. Teď už mluvila Maureeniným jazykem. „Co byste, děti, řekly na stejná trička?“

Connor vzhlédl od konzole Nintendo DS. „Paráda! Můžou být červená, jako má Iron Man?“

„Tak to nevím, brácho. Byl bych mu moc podobnej,“ prohlásil Hayden.

„Callisto, jestli myslíte, že potřebujeme stejná trička, budeme je mít,“ vložil se do toho Bill. „Dokud vedete mou kampaň, jste náš mistr Yoda.“

Sice vtipkoval, ale Izzie to legrační nepřipadalo. Poslední manažer senátorovy kampaně, Lucas Hale, ji vydíral a navíc to byl především on, kdo Billa přiměl zatajit otcovství. Při pomyšlení na Lucase se jí sevřel žaludek. Z Wendy jí bylo nevolno. Z toho, jak neustále vídala svou fotografii v novinách, se jí dělalo špatně. Možná by ze všeho nejdřív potřebovala oběd. Uvědomila si, jaký má hlad.

„Do stejného trička se neoblíknu ani za nic,“ prskla Mira. Izzie si ji nedovedla představit v ničem kromě prvotřídních značkových modelů, například v úzkých béžových šatech, které měla právě teď. „Mám ve škole dost jiných starostí, ještě aby na YouTube vyskakovala videa, kde budu vypadat jako jedno z dětí Von Trappových.“

„Copak by vůbec někdo věděl, kdo jsou Von Trappovi?“ opáčil Hayden. „Ne každý byl tak strašně posedlý muzikálem *Za zvuků hudby* jako ty.“ Hayden jako jediný z rodiny neztrácel smysl pro humor bez ohledu na okolnosti. Dokonce se usmířil s otcem. Stačil jeden golfový zápas ve dvou, a vrátili se zase jako kamarádi. Izzie si nedovedla představit, že by někomu odpustila tak snadno. Jenže Haydenovi Bill o otcovství nelhal.

Když začal Hayden vyzpěvovat „do-re-mi“, Mira spustila jekot.

„Dobrá, na stejná trička zapomeneme,“ rozhodla jejich matka, aby byl klid. „Je někdo pro oběd na oslavu?“ Vzala do ruky telefon a začala probírat seznam restaurací v okolí, aniž počkala na odpověď. „Kousek odsud je ta restaurace s mořskou kuchyní, Dravá ryba, kterou jsme chtěli vyzkoušet.“ Zadívala se na Izzie. „Co vy na to? Už jsme se nenajedli společně jako rodina od...“ Nedopověděla.

Od té doby, co jsme zjistili, že Bill lhal, pomyslela si Izzie.

„Nechcete se zase začít chovat jako rodina?“ naléhala Maureen. Odpovědí jí bylo mlčení. Mira si prohlížela kousek odloupenutého laku na nehtech, Izzie zkoumala své boty.

„Musíme se přestat ignorovat, kdykoli u toho není kamera. Nemůžeme dát věci do pořádku, dokud si nesedneme a nepromluvíme si o tom, a možná je právě restaurace ideální neutrální území, které k tomu potřebujeme,“ naléhala Maureen tak prosebně, že měla Izzie výčitky.

„Souhlasím s maminkou,“ přidal se Bill. „Jestli to Callistě nebude vadit, nejprve ji vysadíme.“ Callista přikývla. Bill se tvářil napjatě. „Tolik bych vám toho chtěl říct...“

„Musím se učit na test ze španělštiny,“ přerušila ho Izzie. „Nechci, aby se mi zhoršily známky, protože jsem místo školy byla v talk show. Konečně se mi je povedlo vylepšit.“ Znovu v ní vzkypěl vztek. Samozřejmě jí vůbec nevadilo, že mohla jeden den vynechat školu, ale rozhodně nebude sedět s Billem u stolu a vést nenucenou konverzaci. Dost náročné bylo i jen vydržet ve stejném autě.

„Španělština mi šla,“ prohodil Bill a pohlédl jí do očí. „Mohl bych ti s ní pomoci, až se vrátíme domů. *Podemos trabajar en su tarea juntos.*“

„*No, gracias. Que puedo hacer yo mismo la tarea. Estoy bien,*“ řekla Izzie, aby dokázala, že pomoc nepotřebuje.

„Výborně,“ vydechl Bill tiše. Otočil se k Miře. „A co ty, beruško?“

„Neříkej mi tak, prosím tě,“ požádala a hrála si přitom s náramkem.

„Miro,“ vydechla nešťastně její matka, „tak ti přece říkáme od narození.“

„Musím domalovat krajinu na výtvarku, protože jsem taky vynechala.“ Mira upřela oči na Izzie. Možná je otec připravený usmířit se, ale je sám.

„Co se najíst někde v Emerald Cove?“ navrhl matka. „Někde blízko, abyste mohly...“

„Ne,“ odmítly obě najednou. Pousmály se. Momentálně řešily hodně věcí, ale mezi nimi se dalo všechno do pořádku.

„Haydene? Connore?“ zeptal se Bill a pokoušel se nevy-
padat dotčeně.

„Já v plánu nic nemám,“ oznámil Hayden a pokusil se
Connorovi ukrást konzoli.

Connor ji nepustil. „Někam, kde maj hranolky?“ Bill při-
kývl. „Tak prima!“

„Děvčata, opravdu s námi nemůžete...“ začala je pře-
mlouvat Maureen, ale Izzie přestala vnímat a soudila, že
Mira udělala totéž. Sledovala krajinu ubíhající za oknem.
V autě se rozhostilo ticho. „Dobrá, jestli to tedy skutečně
nejde,“ vzdychla Maureen neochotně, „nejdřív vás vysa-
díme doma.“

Izzie si oddechla. Neměla náladu na další hádku nebo na
lekcí rodinného cítění. Ani na učení španělštiny. Chtěla si
vyčistit hlavu tím nejlepším možným způsobem – vrhnout
se do vln. A přesně to měla také v plánu.

3

„TAK NASHLE! UŽIJTE SI OBĚD.“ Callista zamávala limuzíně, která vycouvala od domu Monroeových. Mira se dívala za autem a vítr jí cuchal vlasy a lepil je na rty natřené leskem. Neměla zrovna nejlepší náladu. Napadlo ji, jestli si Izzie vyčítá jako ona, že odmítla oběd na oslavu účasti v pořadu velkohubé Wendy Wallingtonové. Maminka se tvářila zklamaně, přesto se Mira ještě nedokázala s otcem usmířit. Od chvíle, kdy jim o Izzie pověděl pravdu, uplynuly víc než dva týdny, ale kdykoli na to Mira pomyslela, měla sto chutí začít ječet. Má sestru. *Sestru*. A ta teď stojí hned vedle ní a tváří se jako kakabus, pravděpodobně navlas stejně jako ona sama.

Callista mávala, dokud auto nezmizelo z dohledu, pak se otočila k děvčatům a posmutněle se usmála. „Už můžete vydechnout, dámy, jsou pryč. Na proklínání otce máte minimálně dvě hodiny.“

„Je to na nás tak vidět?“ zeptala se Izzie a šourala se v žabkách k domu. Lodičky držela v ruce.

„Tak trochu,“ připustila Callista. „Ale možná to vidím jen já, protože vím, co máte za sebou. Ve Wendyině show jste si vedly výtečně. Hodně jste mi ulehčily práci, ale počítám, že jste se u toho moc nebavily.“

Mira se kousla do rtu. „Myslíte, že to publikum pozná?“

Callista zavrtěla hlavou. „Ne. Jen já. Už poznám vaše zlozvyky.“ Ukázala na Miru. „Ty zatneš pěst, kdykoli se tě

někdo zeptá na něco, co tě znervózňuje, a Izzie podupává nohama jako bubeník.“ Callista si je zvědavě prohlížela. „Zatím se to s vaším tátou nijak nezlepšilo?“ Izzie s Mirou zavrtěly hlavou.

„Vím, že se snaží, ale nemůžu mu odpustit,“ řekla Mira.

„Na mě se neříkejte, mě rozčiluje jenom být s ním ve stejné místnosti,“ dodala Izzie.

„I mě,“ souhlasila Mira, vděčná, že má spojence. V poslední době byly s Izzie tak zajedno, až to nahánělo hrůzu. Hádky s otcem byla sice ošklivá, ale ty dvě nakonec sblížila. „Když mě včera u večeře poprosil, abych mu podala hrášek, měla jsem sto chutí hodit mu na hlavu celou mísu.“ Kousla se do rtu. „To asi není dobré, co?“

Izzie se zasmála. „Mohlo to být horší. Přece jen jsi po něm ty hrášky nezačala pálit.“ Uličnický se zašklebila. „To já si půlku večeře představovala, jak mu na hlavu vyklopím šťouchané brambory!“

„Taky bych asi svému otci neodpustila,“ souhlasila Callista. „Myslím, že to je v podstatě zákon, že člověk v pubertě válčí s rodiči. Já to tak rozhodně měla. Ale nedělejte to na veřejnosti,“ dodala vzápětí. Sáhla do ohromné kabelky Gucci a vytáhla klíče. „Tak co, máte doopravdy takovou spoustu práce, nebo vás můžu vzít na oběd někam, kde vás vaše rodina nikdy nenajde? Máte přece volno ze školy! Měly byste si ho užít.“

Mira se usmála. Přesně proto si Callistu oblíbila. Sice pracovala pro jejich otce, ale zdálo se, že ví úplně přesně, jaké je být patnáctiletá holka, co má vlastní problémy. Každý rozhovor, který musely poskytnout, jim ohlašovala s omluvou („Diane Sawyerové sice vůbec nic není do toho, co si myslíte o nevlastních sourozencích, ale vaší rodině by opravdu pomohlo, kdybyste jí odpověděly.“) Když měly za sebou nějakou společenskou událost, Callista je nechala vypovídat a poslouchala jejich stížnosti („Vážně se vás na to zeptala? No to je úroveň. Povím jí pěkně od plic, co si o tom mys-

lím.“) Zkrátka se chovala jako jejich starší sestra. Že ji otec najal, byla jedna z mála věcí, které udělal správně.

Izzie zvedla oči od svého telefonu. „Sice bych si vážně dala něco jiného než ty celerové tyčinky, které měla Wendy jako občerstvení, ale musím se omluvit. Braydenovi odpadla poslední hodina, takže spolu vyrazíme surfovat.“

„V tomhle počasí?“ vyjekla Mira. Zafoukal vítr a nahnul jim k nohám suché listí, jako by s Mirou souhlasil. Callistě se rozezvonil telefon. Zastavila a začala s někým mluvit.

„Zas *taková* zima není,“ prohlásila Izzie a už pospíchala dovnitř pro neoprenový oblek a prkno. Jakmile se Izzie k něčemu rozhodla, nikdo jí to nevymluvil.

Ve škole Izzie a Braydenovi coby páru nedával nikdo šanci, přestože spolu ještě ani nezačali oficiálně chodit. Nikomu nemůže projít, že přebral přítele Savannah Ingramové. Ale na Miru to zapůsobilo. Jako by Izzie vždycky věděla, co chce, a nebála se za tím jít. Možná by to měla zkusit sama. Nedokázala přestat myslet na Kellena Harpera. Na podzimní party se choval trochu divně, přesto si myslela – dobrá, spíš doufala –, že se mu taky líbí. Možná přišel čas to ověřit. Vy-táhla telefon a napsala mu.

MIRA: Ahoj, necitim hranolky?

Kellen věčně myslel na jídlo, proto ji nepřekvapilo, co odepsal.

KELLEN: S prichuti syra a slaniny? Hned jsem tam.

MIRA: U Corkyho. Ale az za chvíli?

KELLEN: Jo! Nejdřív musím vytravit. Prave jsem obedval.

MIRA: LOL. Tak fajn!

Callista ukončila hovor a došla k Miře, která se nyní usmívala od ucha k uchu. „A co ty? Nevěřím, že by ses navlékla do neoprenu.“

„V životě jsem na sobě žádný neměla a ani to nemám v plánu,“ ušklíbala se Mira. „Jsou moc upnuté. Nic se v nich neschová.“ Zachvěla se.

„Souhlasím,“ přikývla Callista. „Nechceš utopit trápení s tátou v mléčném koktejlu u Corkyho? Pořád slyším, jak je to tam senzační, ale připadá mi hloupé chodit tam sama.“

Nejsou snad odborníci přes publicitu také psychotronici? „Po pravdě se tam mám za chvíli s někým sejít,“ řekla Mira ostýchavě. Ráda by vzala Callistu s sebou, ale jít na rande s Kellenem v její společnosti by bylo dost divné. „Ale je to tam vážně prima. Nechcete tam zajít zítra?“

„Ne. Vesmír mi nejspíš naznačuje, že sladký koktejl je to poslední, co potřebuju,“ odmítla Callista. Mira o tom pochybovala. Callista měla pravděpodobně velikost třicet čtyři a kalhoty z ní věčně padaly. Tvrdila, že má děsivě rychlý metabolismus. „Opravdu nechceš mluvit o tom natáčení?“ zeptala se naposledy. „Bylo mi úzko, když tě Connor vyvedl z míry tou poznámkou o koupelně.“

Mira se zamračila. Proč vůbec musí Connor vytrubovat do světa její koupelňové zvyklosti? „To přece není vaše vina. Jak byste mohla vědět, na co přesně se mě bude Wendy ptát?“

Callista se zasmála. „Měla bych, je to moje práce! Ale poradila sis.“

Když se „velkohubá“ Wendy Wallingtonová – údajně otcova dobrá kamarádka z vysoké školy – Míry zeptala, jestli jsou jedna velká šťastná rodina, Mira se pochopitelně usmála. Vychovali ji jako správnou jižanskou krásku a tak se také vždy a všude chovala. Díky otcově profesionální baseballové dráze a politické kariéře vyrůstala před kamerami, ale to ráno by nejraději někoho praštila. Nejen Wendy za nepřijemné otázky, ale i svého drahého otce, jehož vždycky zbožňovala. Možná by mezi ní a Izzie nedošlo k takovému konfliktu, kdyby znaly pravdu. Ano, byly každá jiná – kdyby

měla jejich rodná města představovat šperk, bylo by Emerald Cove ze smaragdů, zatímco Izziino Harborside z plastových sklíček, která se dají koupit v automatu –, ale pokoušely se spolu vycházet. Po všem, co měly za sebou, to ani jinak nešlo.

Callista odemkla svůj prius, který stál u obrubníku. „Nechceš ke Corkymu svézt?“

„Pojedu později,“ zazubila se Mira. „Nejdřív se potřebuju zbavit stresu.“

„A jak to chceš provést?“

„Jako vždycky. Vyrazím na nákupy.“

4

O DVĚ A PŮL HODINY POZDĚJI se Izzie s Braydenem usadili ve zmrzlinárně, což bylo její oblíbené místo na pláži v Harborside. Po pobytu ve studené vodě a na větru ještě stále popadali dech.

„Teď si slíbíme jednu věc,“ prohlásil Brayden a napřáhl malíček. Izzie za něj zahákla svůj. „Vrátíme se sem nejdřív v květnu.“

Izzie našpulila pusy, ještě stále měla promodralé rty. Dokud žila v Harborside, byla u moře za deset minut. Jenže teď bydlela v Emerald Cove a musela cesty na pláž plánovat. Vůbec se jí nezamlouvalo, že by se měla k moři vrátit až v květnu, ale stejně zůstala s Braydenem zaháknutá. Líbilo se jí, když se jejich ruce dotýkaly.

Brayden na ni upíral modrozelené oči, téměř jako by tušil, že jí musí ještě přesvědčovat. „Iz, dneska je jen patnáct stupňů! To znamená, že voda měla...“

„Já vím, no jo.“ Izzie se pokusila prohrábnout si vlasy. Stylistka ve Wendyině show jí na ně nastříkala tolik laku, že se jí po hodině ve vlnách slepily do jednoho velkého chumlu. „Myslíš si, že na plavání je moc zima, dokonce i v neoprenu.“ Nechtěla to přiznat, ale měl pravdu. Když se dnes potopili, její tělo téměř křičelo na protest.

„Já si to myslím?“ opakoval Brayden. „Myslí si to všichni!“

„Všichni?“ Izzie se zatvářila skepticky. „Nikdo jiný dneska venku nebyl.“

„No právě! Protože mají rozum. Nelezou do ledové vody, jen protože to chce holka, která se jim líbí, a oni nechťejí odmítnout, aby nevypadali blbě.“ Izzie se kousla do rtu a zčervenala. „Dneska jsme ve vodě byli jenom my a pelikáni, a i ti si myslí, že jsme praštění.“ Izzie se bránila smíchu. „No vážně, umím řeč pelikánů,“ dodal Brayden vážně. „Je to jedno z mých tajných nadání.“

Moc mu to slušelo a pro Izzie bylo těžké zachovat kamenou tvář. Světle hnědé vlasy měl ještě mokré z příboje, z neoprenu se převlékl do džínů a trička s dlouhým rukávem, na krku měl pletený pirátský náhrdelník. Tak se jí líbil daleko víc než ve školní uniformě. Tady u moře byl uvolněný, vtipný a jen její, aniž by jim za krk dýchala všechna dramata z Emerald Cove.

Pokračoval v litanii: „Kdybysme viděli delfíny, taky by si mysleli, že jsme se zbláznili. Dokonce i tučňáci...“

Izzie se rozesmála a stiskla mu malíček pevněji. „No dobře, chápu! Rozumíš řeči všech zvířat. Každá mořská potvora nebo pták, které jsi potkal, si myslí, že na surfování je moc zima, a má pravdu. Uznávám porážku.“ Brayden ji spokojeně pustil.

Izzie se snažila netvářit zklamaně. Rozhlédla se po téměř opuštěném krámku. Molo mělo být oficiálně otevřené ještě pár týdnů, ale většina sezonních stánků s tričky, hrami a občerstvením byla přes týden zavřená. V chladném počasí už po každoročním halloweenském průvodu na větrnou promenádu nikdo nechodil, leda snad ten, kdo si chtěl zkrátit cestu ke komunitnímu centru nebo zajezdit na skateboardech.

„Bude mi to chybět,“ přiznala Izzie. „Nejen kvůli surfování. Vlastně už nemám výmluvu, proč sem chodit tak často.“ Její otec ani teta Maureen vůbec nevěděli, že tu je právě teď. Měla se doma učit.

„To není pravda,“ namítl Brayden, „pořád musíš vlastnoručně zachraňovat komunitní centrum a učit děti z plaveckého oddílu, to se přece nedá dělat na dálku. Klidně to Monroeovým řekni, kdyby měli námitky.“ Mrkl na ni.

Izzie občas nemohla uvěřit, že se líbí nejoblíbenějšímu klukovi ze školy. Ráda by s ním chodila, jenže situace byla dost komplikovaná. Ta největší komplikace ze všech měla dokonce jméno: Savannah. Byla to Braydenova bývalá přítelkyně.

„A tady už přichází další důvod, proč nemůžeš Harborside přes zimu vynechat,“ dodal Brayden a ukázal na děvče, které se k nim blížilo. „Tahle potrhlá holka.“

Izziina nejlepší kamarádka Kylie se potouchle usmála. „Ahoj, hrdličky.“

Ačkoli ji Izzie kdovíkolikrát prosila, aby si ji s Braydenem nedobírala, bylo to marné. Kylie se řídila jedině vlastními pravidly, stejně jako většina Izziiných přátel z Harborside.

Otřela si ruce do zástěry upatlané od zmrzliny. „O čem jste se bavili? Jak mě máte rádi?“

„Přesně,“ přikývl Brayden vážně. „Od rána do večera nemluví o ničem jiném. Pořád samá Kylie, Kylie, Kylie.“ Izzie se snažila nesmát.

Zato Kylie se spokojeně usmála. „Přesně to jsem chtěla slyšet, surfaři. Tak co si dneska dáte? Dokonce si ani nemusíte objednávat u pultu.“ Vzápětí se zamračila. „A ne že nic, dlužíte mi, že jsem vás tu nechala převlíknout. Andy by mě pěkně seřval, kdyby věděl, že jsem vás pustila dozadu, i když je poslední týden sezony.“ Odhrnula si dlouhé blond vlasy z bledého obličejce. Letní opálení už se vytratilo. Bylo to trochu skličující.

„Jen klídek,“ řekla Izzie, „máme hlad.“

„Fajn. Jsem ráda, že se z tebe nestala jedna z těch upej-pavejch slečinek z Emerald Cove, co si objednají jedině minerálku.“

„Ani omylem,“ ujistila ji Izzie. „Dneska bych si dala tři kopečky – mátově čokoládovou, karamelovou a lentilkovou. Je to dost neupejpavé?“ Kylie přikývla.

„Tak dvakrát,“ rozhodl Brayden, „ale dám si těch kopečků pět.“

„Ty ses mi vždycky zamlouval, gymnazisto,“ prohlásila Kylie, vrátila se za pult a pustila rádio na plné pecky. Vzhledem k tomu, že v obchodě jiní zákazníci nebyli, mohla si v podstatě dělat, co se jí zachtělo. Takovou svobodu obnášelo dětství v Harborside. Většinu času se o sebe člověk staral sám. Izzie si vzpomněla na svou rodinu. Nebo spíš na to, co z ní zbylo.

„Co se děje? Štve tě, že jsem si dal víc než ty?“ dobíral si ji Brayden. Když neodpověděla, zkusil to znovu. „Myslíš na babičku?“

„Hrozně se mi po ní stýská,“ přiznala. „Vím, že je to pro ni lepší v tom domově a pro mě zase v Emerald Cove.“ Zaváhala. „Kde jinde bych měla bydlet než u Monroeových. Je to přece jen můj...“ Zarazila se, sklopila oči. „Pořád nedokážu říct to slovo na T.“

„Jo, vůbec se ti nedivím.“ Brayden zabubnoval prsty o stůl. Kdyby se posunul jen kousek doleva, jejich ruce by se dotkly. „Pořádně to zvorál. Ale myslím, že ho to mrzí.“ Povytáhl obočí. „Aspoň to tak vypadalo, když mluvil s velkubou Wendy.“

„Asi ho to vážně mrzí,“ uznala Izzie a vzdychla. „Jenže to ho neomlouvá. Já nevím.“ I ona zabubnovala prsty. „Je to podobné jako misky s potpourri, které má teta Maureen všude po domě. Jednu chvíli se mi zdá, že hezky voní, a najednou tam ucítím něco, z čeho se mi dělá špatně.“ Pokrčila rameny, ale snažila se přitom nepohnout rukou, aby byly jejich dlaně pořád vedle sebe. „Nemůžu překousnout, že mi lhal.“

„Už se to nese!“ Kylie k nim po stole poslala poháry a Brayden je zachytil.

Neztrácel čas a nabral si kus zmrzliny zalité karamellem. „Ale i když je to zrovna teď na nic, je poznat, že tě Monroeovi mají rádi.“ Zachmuřil se. „Máš štěstí, ve vaší rodině nejde jen o to, jak vypadáte navenek.“

„U vás určitě taky ne,“ řekla honem Izzie, protože jí to připadalo správné. Nabyla dojmu, že Townsendovi nejsou tak vřelí a přívětiví jako Monroeovi, přinejmenším podle toho, jak Brayden líčil přísnou a puntičkářskou matku a otce, který má telefon přilepený k uchu dvacet čtyři hodin denně.

„Moje rodina je... vypočítavá,“ vzdychl Brayden. „Někdy mám pocit, jako kdybych hrál roli v nějaké divadelní hře. Kdybych to pokazil...“ Zabořil lžičku do zmrzliny a odsunul pohár, jako by mu zmínka o rodině pokazila chuť. „Ale teď se o nich nechci bavit.“ Podíval se na ni. „Chci mluvit o nás, Iz.“

Slůvko *nás* způsobilo, že sebou Izzie trhla a ze lžičky jí vyletěl kousek čokolády na tričko. Rychle si je otřela ubrouskem, odložila lžičku a nervózně položila ruce na stůl, aby se mohla soustředit. Brayden je přikryl svými a Izzie polilo horko.

„Ve škole se nikdy nenajde dobrá chvíle, navíc jsi toho v poslední době měla dost, ale chci ti říct, že na tebe nemůžu přestat myslet.“

„Fakt?“ Izzie se usmála. Takže s ní *chce* chodit. Náhle se jí zdálo, že snad exploduje. Ale jakmile jí vzal Brayden za ruce, uviděla v duchu Savannah. Co kdyby sem přišla právě teď? Nebo někdo jiný ze školy? „Ale...“

„Žádná ale,“ prohlásil Brayden, který jí nejspíš znovu četl myšlenky. „Se Savannah to skončilo. Chci být s tebou a je mi jedno, jestli se to někomu nelíbí nebo čí rodiče o tom vědí. Chtěl bych s tebou chodit.“

Jeho slova zůstala viset ve vzduchu. Usmáli se na sebe. Vtom začal Braydenovi zvonit telefon. Zamračil se. „To je máma, neřekl jsem jí, kam jedu.“

„Jen běž,“ vybídla ho Izzie a stiskla mu dlaně.

Mrkl na ni. „Hlavně nikam neuteč, jo?“ Ohlédl se na Kylie. „Můžu si to vzít dozadu?“

Kylie přikývla. Jakmile Brayden zmizel, obsadila jeho místo. „Neviděla jsem právě, jak jste se drželi za ruce? Znamená to snad, že s ním budeš konečně doopravdicky chodit?“ Přerušilo ji zacinkání zvonku nade dveřmi. Když Kylie zjistila, kdo přišel, vyskočila ze židle.

„Co tady děláš?“ zvolala a hnala se k hezké vysoké dívce. Izzie už ji několikrát viděla, když přijela navštívit Kylie. Na její jméno si nevzpomněla, ale jinak se jí dívka zamlouvala. Nosila stejné černé tenisky jako ona, jen jejich bílé části měla pokreslené a popsané propiskou.

„Jdu za tebou, ne?“ opáčila dívka. „Nasměroval mě tvůj brácha. Mám hroznou chuť na marshmallow. Ty rádoby modelky u nás ve škole vůbec nejedí.“ Odhrnula si blond vlasy a Kylie znovu vyjekla. Izzie zírala na malé tetování na krku hned pod linií vlasů. Byla to drobná červeno-černá hvězda obklopená vlnami.

„No ne, ty sis to fakt nechala vytetovat! To ti teda závidím,“ rozplývala se Kylie. „Mně máma nechce dovolit třetí tetování, dokud mi nebude šestnáct.“

„To je námořní hvězda, že jo?“ zeptala se Izzie.

„Jo,“ odpověděla dívka a zdálo se, že to na ni zapůsobilo. Upírala na Izzie modrozelené oči, které jí připadaly povědomé. „Odkud to víš?“

Pokrčila rameny. „Vždycky se mi líbila.“ Kdyby si někdy nechala něco vytetovat, tak právě hvězdu, která symbolizuje oceán, její lásku, ale nejen to – také hledání vlastní cesty, o což se neustále snažila. Tetování se jí moc líbilo. Okamžitě si položila otázku, k níž se uchýlila pokaždé, když po tetování zatoužila. Zeptala se sama sebe, jak by na ní asi tetování vypadalo, až jí bude osmdesát. Stačilo to.

„Taky znamená štěstí,“ dodala dívka a zvedla si vlasy, aby si mohly hvězdu prohlédnout. „A kdybyste znaly mou rodinu, chápaly byste, že štěstí rozhodně potřebuju.“

„Dylan?“ Brayden se vrátil z vedlejší místnosti, aniž si ho všimly.

Když ho dívka uviděla, rozběhla se k němu a objala ho.

Kylie s Izzie si vyměnily nechápavý pohled.

„Kde se tady bereš?“ zeptala se Dylan. „Ale říkala jsem ti, že by se ti Harborside líbilo, kdybys mu dal šanci. Je fajn vypadnout z Emerald Cove a trochu se nadechnout, ne? Tam je to jak v jámě lvové.“

V jámě lvové. Přesně tak říkám Emerald Cove já, pomyslela si Izzie.

„Odkud se vy dva znáte?“ divila se Kylie.

„Moje ségra,“ oznámil Brayden a díval se na Dylan, jako by měl před sebou ducha.

Jeho sestra. Izzie se ulevilo. Obávala se, že je to nějaká obzvlášť krásná bývalá přítelkyně. Vzhledem ke své výšce, snědé pleti a dlouhým blond vlasům by klidně mohla být Miss Severní Karolíny, ale podle jejího vzezření bylo zřejmé, že o nic podobného rozhodně neusiluje. Měla na sobě černé tričko, bundu a úzké džíny, popsané tenisky a tetování – to všechno jasně vypovídalo, že se Dylan Townsendová vzbouřila proti společenským zvyklostem v Emerald Cove.

„A odkud se znáte vy dvě?“ podíval se Brayden na sestru a na Kylie.

„Dylan chodila s mým bráchou a jeho partou celý léto,“ odpověděla Kylie. „Což v podstatě znamenalo, že se na něj dívala, jak spí, a pak jsme byly spolu.“ Obě se rozesmály a Izzie si připadala trochu vynechaná. Všechno jí začínalo docházet. Kylie se o Dylan několikrát zmiňovala, ale ona měla v létě plné ruce práce s babičkou, pak se přestěhovala a začala chodit do nové školy plné protivných holek, takže to moc nevnímala. Uniklo jí ještě něco?

Dylan se otočila k bratrovi. „A co vůbec děláš v Harborside?“ Když neodpověděl, dotkla se jeho vlasů. „Počkej, ty jsi mokrej? Neříkej mi, že surfuješ. Proboha, oni tě zabijou.“ Rozesmála se a Brayden nepatrně zčervenál. „Už chápu, proč chodíš sem, kde tě nikdo nezná. A co ty?“ otočila se k Izzie. „Ty taky bydlíš v Harborside?“

„Bydlela,“ přikývla Kylie. „Tohle je moje nejlepší kamarádka Izzie, už jsem ti o ní povídala. To je ta, co spadla po hlavě do kaviáru a šampaňského. Senátorova dcera.“

Dylan se plácla do tváří a Izzie si všimla, že má prstýnek s okem. Nosila stejný, koupily si je s Mirou před pár týdny. „Takže jsi Isabelle Scottová! Proč jsem to nepoznala rovnou? Četla jsem o tobě v časopisu *People*.“

Izzie si mimoděk začala podupávat. *A je to tady. Klasika: princezna z Emerald Cove zdrtí Popelku z Harborside.* „Jo, to jsem. V životní velikosti.“ *Tak sem s tím.*

Dylan ji místo toho sevřela v náručí. „Musím ti poděkovat, žeš mýho bráchu zachránila ze spárů Savannah Ingramové. Už bylo načase, aby to někdo udělal!“

Izzie to tak zaskočilo, že nevěděla, co říct.

„Nesnáším ji i ty snobský nány, co za ní lezou.“ Dylan ji pustila a posadila se k jejich stolu. „Tehle je tvůj?“ zeptala se Braydena, ukázala na nedojedený pohár a pustila se do něj, než ji stačil zastavit. „Já to v Emerald Cove vždycky nesnášela,“ vykládala mezi sousty. „Všechny holky, se kterými jsem chodila do školy, považovaly černou kartu Amex za vyšší mocnost. Věčně vybírají peníze na dobročinnost a dělají charitativní akce, ale myslíte, že se některá aspoň na chvíli zamyslí nad tím, pro koho ty peníze vybírá? Ne. Prostě se jen těší, až vypíšou šek a jejich fotka se objeví v novinách.“

Izzie nestačila zírat. Vyprávěla Kylie v podstatě totéž, a ne jednou. Kdykoli přišla na schůzku dobročinného spolku Společenství motýlci, dělalo se jí špatně, když slyšela mluvit ostatní

spolužačky, jako by se v něm angažovaly jen proto, aby si tím vylepšily šanci na přijetí na vysokou školu. Izzie do něj sice vstoupila s nevolí, ale upřímně věřila, že něco může zlepšit. Neustále vymýšlela nové způsoby, jak vybrat peníze. Jen zatím ještě nezvedla ruku a o žádném se nezmínila.

„Nemůžu se dočkat, až ty holky skončí gympl a zjistí, jak málo v normálním světě záleží na jejich letních sídlech a kabelkách za dva tisíce dolarů,“ přidala se Izzie, vzápětí se zastyděla. Přece jen mluví o Braydenově rodném městě a on stojí hned vedle ní. Možná to trochu přehnala.

„Konečně někdo, kdo mluví stejný jazykem jako já,“ pochvalovala si Dylan. „Jsem ráda, že tě Emerald Cove ještě nezadusilo.“ Odhrnula si vlasy za ucho a Izzie si všimla, že má hned několik náušnic. Mimoděk se dotkla vlastního propíchaného ucha. „Nakonec se ukázalo, že když mě na poslední rok gymplu poslali do internátní školy, bylo to pro mě nejlepší. Nemohla jsem se dočkat, až z Emerald Cove vypadnu. Ale spousta holek tam zůstane trčet navěky. Jako moje máma.“ Zvědavě se na Izzie zadívala a usmála se. „Zamlouváš se mi.“

„Iz, musíš za náma do Harborside přijet častěji,“ prohlásila Kylie. „Dylan je číslo. Představ si, že se vsadila a přeběhla molo nahá, takže jsme pak v restauraci nemusely platit za večeři. O tom jsem ti vyprávěla, ne?“

„Jo, to je typická ségra,“ poznamenal Brayden, ale neznělo to jako kompliment.

Byla to trochu mlhavá historka, přesto se nedalo upřít, že má Dylan kuráž. Zdálo se, že je výchovou Emerald Cove zcela nedotčená. Izzie chtěla Braydenovi říct, jak je jeho sestra prima, ale v tu chvíli si všimla, jak se tváří.

„Proč ses vrátila tentokrát, Dylan? Co máš za lubem?“ zeptal se jí tiše.

„Nic, vážně. Jen jsem chtěla mámu a tátu trošku šokovat.“ Dylan si natáhla nohy. „Už jsem se doma zastavila. Bože,

Braydene, kdybys viděl, jak se tvářili, když jsem jim řekla, že jsem nechala školu.“

„Ty ses vykašlala na univerzitu?“ Brayden zůstal zírat.

„Vůbec nechápu, proč jsem tam vlastně šla,“ otočila se Dylan na Izzie a Kylie. „Je to pořádná snobárna, chodí tam samý budoucí královny krásy v zácvičku.“

„Kdo by tam chtěl trávit každé den?“ souhlasila Kylie.

Dylan si zamnula čelo. „Od příštího semestru přecházím na Univerzitu Jižní Karolíny. Původně mě zařadili na seznam čekatelů, ale uvolnilo se místo, takže nastupuju už od ledna. Chodí tam moje kamarádka Lila a říká, že je to tam mnohem lepší.“ Pořádně bratra stiskla. „Do té doby jsem jen tvá.“

„Dva měsíce?“ pronesl Brayden. „To nepřežiješ.“

„Jasně že jo. Už jsem se domů těšila. Vždyť jsem tam od internátní školy nestrávila víc jak víkend v kuse.“

Brayden se netvářil přesvědčeně. „To asi nebude všechno, co?“

Dylan pohlédla na Izzie. „Je věčně tak paranoidní? Vypadá to, že jsme si za poslední dva roky vyměnili role. Od kdy jsi starší sourozenec ty?“

„Od té doby, cos mě na mámu s tátou nechala samotnýho,“ opáčil významně a Dylan se přestala smát. Izzie mezi nimi vycítila napětí, ale předstírala, že si prohlíží nehty. Tak to dělávala Mira a zřejmě to fungovalo.

„Měla bych jít,“ řekla Dylan a Izzie to z nějakého důvodu zklamalo. Dívka se jí zamlouvala, takových lidí v Emerald Cove moc nebylo. Dylan hodila na stůl dvacetidolarovku. „To je za ty jejich poháry.“

„Hezký dýško,“ ocenila Kylie. „Uvidíme se o víkendu?“

„No jasně,“ přikývla Dylan a podívala se na Izzie. „Měla bys jít s náma, Izzie, můžeme si porovnat zkušenosti s gymplem tam u nás.“

Brayden se mračil, ale Izzie si toho nevšimla. Vykládat si historky ze školy jí připadalo mnohem lepší než strávit odpoledne nakupováním dalších šatů s tetou Maureen. „Beru.“

„Fajn.“ Dylan si hodila tašku na rameno. „Nechceš si vyrazit i zítra?“

„Mám školu,“ namítla Izzie.

„No a?“ Dylan na ni mrkla a zamířila ke dveřím. „Pokud vím, vynechat čtvrtou hodinu ještě nikoho nezabilo.“

5

VYROBENO ZE STOPROCENTNÍHO KAŠMÍRU. Mira se podívala na cedulku svetru, který držela v ruce, a usmála se. Už jen slovo *kašmír* jí dokázalo zvednout náladu.

Světle růžový svetřík s lodičkovým výstřihem byl tak hebký, že by se v něm dalo spát. Oblíbený butik Prepsters, kam chodily dívky z Emerald Cove, které si mohly dovolit jezdecké boty za tři sta dolarů, zřejmě dostal novou zásilku, protože tento kašmírový svetřík byl prozatím k mání ve všech velikostech a v různých barvách. Míře zbývalo jen rozhodnout, jestli si vezme růžový, nebo béžový. Rozhodla se vyzkoušet oba a k tomu nové džíny, které zahlédla v regálu v přední části obchodu. A možná by se mohla podívat i po nějakých vhodných šatech na pár otcových akcí, jichž se děsila. Měli ohromný výběr a ona by nejraději zůstala celý den.

Nakupování pro ni byla terapie. Možná proto trávila v posledních týdnech tolik času v obchodech. Když se její otec poprvé omluvil rodině, Mira vyrazila na lov a koupila si drahé bílé žabky s vyměnitelnými řemínky. Když maminka plakala kvůli blogu, kde se psalo, že je blázen, protože stojí při svém manželovi, koupila si Mira přepychové levandulové povlečení. A když ji odepsala Savannah, její kamarádky a v podstatě celý zbytek ročníku, Mira pořídila sobě a Izzie stříbrné prstýnky s okem, aby se ve třídě měla nač dívat, až ji budou bývalé kamarádky pomlouvát.